

РЕШЕНИЕ

№ 13441

гр. София, 16.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 02.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10972** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Е. Л./ Е. Л., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] в К., Турция, против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид D от 04.10.2024г., издаден от завеждащ консулската служба (ЗКС) в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателката твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до материалната му незаконосъобразност. В жалбата са изтъкнати доводи за нарушение на чл. 5, чл.6 и чл. 8 от Европейска конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Конкретно е посочено, че няма как да има лични вещи на декларирания адрес, тъй като към момента не може да пътува до България. Моли отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване да бъде отменен и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне по заявлението. Не претендира присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът, завеждащ консулската служба (ЗКС) в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Не претендира присъждане на разноски.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка

на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № IST24017612V от 09.07.2024г. (л.95 и сл.) жалбоподателката Е. Л./ Е. L., турска гражданка от български произход, [дата на раждане] в К., Турция, е подала до Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. Като цел на пътуването е посочено, че иска 6-месечна виза D за постоянно пребиваване, тъй като има документ, че е от български произход.

Към заявлението са приложени: удостоверение за български произход на жалбоподателката № 14941010021090910, издадено от председателя на Държавната агенция за българите в чужбина; удостоверени за български произход на баща ѝ Н. Сами Л. № 1488010020200319, издадено от председателя на Държавната агенция за българите в чужбина; удостоверение за раждане на Е. Л. с превод на български език; договор за наем от 02.07.2024г. между Н. Ю. М., наемодател и Е. Има, наемател за отдаване под наем на стая от къща в [населено място], [улица]; нотариално заверена декларация от наемодателя по т.20, §1 от ДР на ЗЧРБ; копие от нотариален акт за собственост на имота; удостоверение за съдимост на Е. Л. с превод на български език; копие от разрешение за постоянно пребиваване в Република България на Н. Л., баща на жалбоподателката; препис-извлечение от семейния регистър от К. с превод на български език; доказателства за налични суми по банкова сметка; копие от паспорт; медицинска застраховка.

На 04.10.2024г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: “Цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказват по убедителен и надежден начин, че целта е действителна. След извършени проверки на посочения адрес е установено, че апликантът няма ключ от жилището, няма лични вещи и не го е посещавала. Основателни съмнения, че няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно. Целта е да получи разрешение, защото баща ѝ е български гражданин”.

С жалбата са представени документи, които са част от административната преписка.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под IST24017612V от 09.07.2024г.

С писмо рег. № М-19445/14.11.2024г. зам.- председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция “Национална сигурност” - [населено място], като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза, тъй като за лицето няма данни, че представлява заплаха за националната сигурност.

От дирекция „Миграция“ МВР, с писмо рег. № 536400- 94920 от 18.11.2024г. на зам.-директора на дирекция “Миграция” МВР е изпратено становище от началник на група „Миграция“ при ОДМВР – К. с УРИ 292р-27762 от 19.09.2024г., в което след извършени проверки в информационните фондове на МВР и на декларирания от лицето адрес на пребиваване е установено, че собственикът на имота Н. Ю. М. не познава лично Е. Л., но познава родителите ѝ, предал е ключ от жилището на баща ѝ, чуждата гражданска все още няма вещи в жилището и до момента не е пребивавала на адреса. В становището е посочено, че целта на заявената виза е чуждият гражданин да получи пребиваване, поради това че нейният баща е от български произход, като домакинът не знае дали Е. Л. смята да се установи в страната. Знае, че чуждият гражданин работи като компютърен специалист в [населено място], но не знае дали смята да работи в Република България. Домакинът твърди, че е в жилището му са регистрирани трима

български граждани и е предоставено за живеене на още трима чужди граждани, като към момента на проверката годни за обитаване са три спални и хол с кухненски бокс. В становището е посочено, че в конкретния случай извършените проверки водят до извода, че апликантът не възнамерява да се установи на територията на страната и че договорът за наем е сключен с цел формално изпълнение на изискванията на закона, във връзка с което, на основание чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, служителят счита, че са налице основания за отказ да бъде издадена виза по реда на чл. 15, ал.1 във вр. с чл. 25, ал. 1, т.1 от ЗЧРБ за Е. Л..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 17.10.2024г. по пощата от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 04.10.2024г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателката претендира засягане на правата ѝ по чл.5, чл.6 и чл.8 от ЕКПЧ. Видно от текста на жалбата пред съда, жалбоподателката е от български произход, членове на семейството ѝ са български граждани, а тя иска да придобие българско гражданство. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разглеждана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи, изменена и допълнена със Заповед № 95-00-209/29.03.2024г. на министъра на външните работи и Заповед № 174/27.08.2024г. на генералния консул в Генералното консулство Република България в [населено място], Република Турция, с която А. З., ЗКС е определен за консулско длъжностно лице.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС No 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се

върчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиване по реда на чл. 25, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ, според който разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход. По делото е установено, че жалбоподателката е от български произход, както и баща ѝ, на когото е предоставено разрешение за постоянно пребиваване.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно посочените разпоредби се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (т.17) и/или са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване (т. 24).

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че апликантът няма ключ за жилището, няма лични вещи и не го е посещавала. Има основателни съмнения, че няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно и целта е да получи разрешение, защото баща ѝ е български гражданин. Така посочените основания не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Твърдението в административния акт, че бащата на апликанта е български гражданин не се подкрепят от събраните доказателства, напротив от приложеното копие на разрешението му за постоянно пребиваване (л. 25 гръб) и удостоверението му за български произход, се установява, че е турски гражданин, роден в България, от български произход.

От отразеното в заявлението за виза и посоченото в писмо от 08.07.2024г. до Генералното консулство на Република България в [населено място], (л.106) от Е. Л. се установява, че целта ѝ е да получи разрешение за постоянно пребиваване, (така както баща ѝ е получил такова) защото тя самата е от български произход, което се установява от официалните документи - удостоверение за български произход, акт за раждане, извадка от регистъра.

Относно основателните съмнения за автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание и надеждността на направените от чужденеца изявления, в отказа не е посочено точно кой документ или изявление се твърди, че са неавтентични или неистинни. Може да се предположи, че се касае за договора за наем и декларацията от собственика на имота. Тези документи не са оспорени от ответника. Нещо повече от отразената в становище УРИ 292р-27762 от 19.09.2024г. беседа с наемодателя Н. Ю. М. се установява, че той е потвърдил, че е сключен такъв договор, че е предал ключа от жилището на бащата на жалбоподателката, когото познава лично, както и че ѝ е предоставил стая в къщата си. От факта, че няма лични вещи в жилището и че до момента не е пребивавала на адреса, не следва да се прави извод за автентичността или неистинността на договора, тъй като към момента на проверката на адреса, жалбоподателката все още не е получила виза.

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка договор за наем на недвижим имот от 02.07.2024 г., декларация за предоставяне на адрес за пребиваване, удостоверение за български произход, удостоверение за наличие на банкова сметка и средства по нея, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Истинността на приложените по делото

писмени доказателства не е оспорена, поради което не е налице соченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване и чл. 10, ал. 1, т. 24 - основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание. Установено е, че на името на Е. Л. е издадено удостоверение за български произход и на това основание спрямо нея е приложима нормата на чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Изяснена е целта, както и условията на заявеното пребиваване, като за целите на това производство е без значение какви са дългосрочните намерения на чужденката. Като фактическо основание за отказ е посочено, че целта на апликанта е да получи разрешение, което е и декларираната в заявлението за издаване на виза цел. Представените документи не са с невярно съдържание и не са декларирани неверни данни. Чужденката е изпълнила всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, за получаване на исканата от нея виза. В този смисъл е и практиката на ВАС при сходни случаи - Решение № 1325 от 13.02.2025 г. на ВАС по адм. д. № 7152/2024 г., III о.; Решение № 13981 от 12.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6811/2020 г., IV о. По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона. Жалбоподателят не претендира разноси, поради което в настоящето производство не следва да се присъждат такива.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 2 АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Л./ Е. Л., гражданка на Република Турция, отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид D от 04.10.2024г., издаден от завеждащ консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА преписката на завеждащ консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция за ново произнасяне по заявлението на Е. Л./ Е. Л. от 09.07.2024г., съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд.